

CHVILKA PRO TEBE

1. HAVÍŘINU mám v krvi

12.06.2024 Chvilka pro tebe
strana: 24 rubrika: Rozhovor

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadle (2); herec (2); moravskoslezském (2); Národním (2); divadla; herce; herců; moravskoslezského; Národního; NDM; Ostravě; ostravského; ostravský; Ostravy

musí mít odvahu opustit to své místo a začínat od nuly. Se mnou před lety komunikovaly různé produkce a režiséři, ale já jsem tu odvahu nenašel.

Je ostravský patriot a ani nabídky, které kdysi z Prahy přicházely, VLADIMÍRA POLÁKA nezlákaly. "Dnes už máme v **Ostravě** všechno, co **herec** potřebuje," usmívá se.

Dlouhou řadu let strávil v angažmá **Národního divadla moravskoslezského** a pak už Vladimír Polák natrvalo přesídlil do Divadla Mír, které založil jeden z "tygrů", Vladimírův kolega a kamarád Albert Čuba. Vladimíra Poláka čeká natáčení, zkoušení a také bude stát na jevišti coby Malvolio v Shakespearově komedii Večer tříkrálový.

I díky němu se totiž Letní shakespeareovské slavnosti odehrávají též na Slezskoostravském hradě.

Jak se stalo, že slavnosti si užívají i Ostraváci?

Povím vám ten krásný příběh. V roce 2001 mi volali právě z propročlověk dukce Letních shakespeareovských slavností, že jeden z herců nemůže. Měli jsme zrovna v divadle těsně před derniérou inscenace Zkrocení zlé ženy, tak jestli bych tedy nezaskočil na dvě reprízy. Jenže my to hráli v překladu Jiřího Joska a tady na Pražském hradě se zkoušelo v překladu Martina Hilského. To přeučování bylo hodně náročné. Měl jsem jen jednu záskokovou zkoušku. Byl jsem tehdy u divadla tak osm let a jímala mě obrovská nervozita. Jednou větou řečenou v pravou chvíli dvě sekundy před nástupem na první scénu začátku představení slovy: "Nebudeš na jevišti poprvé, tak jdi na to," mi neuvěřitelně pomohl Ivan Řezáč, shodou okolností velký kamarád **ostravského herce** Tomáše Jirmana, který byl pro mě v dětství velkým hereckým vzorem.

Jak na vás prostory Hradu zapůsobily?

Na prostranství Nejvyššího purkrabství jsem tehdy poprvé zažil tu úžasnou atmosféru.

Scén, které zv zvaly diváky pod širé nebe, nebylo u nás tenkrát mnoho. A mě n napadlo: Vždyť máme u nás Slezskoostravský hrad! Proč nepřivést Shakespeara tak jsme speara sem? A s Petrem Sýkorou a Andrejem Harmečkem po domluvě s Prahou založili společnost a vznikly Letní shakespeareovské Ostravě. Hluboce ské slavnosti v skláním před našimi se sklání překladateli, z zejména před Martinem Hilským. Myslím, že každá herecká generace má své překladatele. Když jsem si p povídal se Standou Šárským, ostravským ba bardem, tak ten zase nedá dopustit na Erika Adolfa Saudka.

Překladatel Saudek zemřel začátkem 60. let, vy ale máte to štěstí setkávat se se "svým" př překladatelem. Martin Hilský má velmi rád divadlo a říká: "Já dělám jen ty překlady, a ale Shakespeare rozkvétá až na jevišti." S obrovskou p pokorou jezdí kamkoli po České republice a dělá hercům přednášky, povídá si s režiséry. A nezdráhá se přijít třeba do knihovny, kde sedí babičky anebo mladí lidé, kteří znají třeba jen příběh Romea a Julie, a dokáže je strhnout svým vyprávěním. Martin Hilský není typ toho akademika, který suše přednáší, ale dokáže zaujmout.

Jednou mě Martin dokonce pozval k sobě na chatu. Povíдали jsme si o Shakespeareovi a já měl až klukovskou radost, že jsem si ho jako by ukradl jen pro sebe. Jsem nesmírně vděčný osudu za taková setkání a troufám si říct i přátelství.

Mě jako herce provází Shakespeare celou mou divadelní kariérou.

Těch let u divadla je třicet. Byl jsem ve druhém ročníku konzervatoře, když jsem začal hrát v **Národním divadle moravskoslezském**, tedy to byla moje první práce. A tak říkám s jistou nadsázkou, že já a můj pradědeček jsme začali pracovat už v šestnácti. Praděda jako havíř v dole, já na jevišti. Obojí je prašné prostředí. On zemřel v padesáti letech na zaprášené plíce, já už taky mám astma, ale snad vydržím déle.

Hodně **herců** do **Ostravy** přichází, ale já jsem se tu narodil, můj předek tu kopal uhlí, jsem ryzí Ostravák.

Havířinu mám v krvi, patří k mým kořenům. Když jsme točili film Ostravak Ostravski, ki, tak jsme se se štábem ocitli na Landeku, nejstarší ostravské é šachtě, dnes je to hornické muzeum. Stačí, když si to muzeum člověk projde, pochopí, jak těžká dřina to byla a že ve vzduchu stále viselo smrtelné nebezpečí.

Když jsem šel poprvé tou dlouhou štolou, tak jsem si představoval, jaké to asi bylo lo pro člověka, kterého v padesátých letech coby "nepřítele režimu" komunisti vyrvali od psacího stolu, od školní katedry, z bohémského anebo z vědeckého života a vsadili do tohoto prostředí. S úmyslem ho pokořit a možná i zabít.

Představoval jsem si, jak to pro ty lidi muselo být strašné.

U vás v rodině žádný herec nebyl, vidíte?

Máte pravdu, u nás v rodině sice herce nemáme, ale jeden významný **ostravský herec**, Jan Filip, byl náš soused.

S jeho dcerou Katkou jsem vyrůstal, chodili jsme spolu do školky, a tu a tam nás Honza brával do divadla na generálky.

Třeba i on má podíl na tom, že vás divadlo lapilo.

Je to možné. Ale je pravda, že moje babička byla ochotnice, i odtud možná pramení moje vášně pro divadlo. To bylo pak umocněno dětským dramatickým souborem Dividlo.

Váš tatínek byl policejní ostřelovač a trénoval i doma.

Bydli jsme v bytě, kterým se táhla dlouhá chodba, tu lemovaly dveře do pokojů, a futra se jako by opticky překrývala. Ta chodba měřila přesně deset metrů, což je disciplína vzduchovky, tam můj otec trénoval. Trefoval se do takového malého terčíku.

Mně to jako dítěti přišlo normální.

Ozvalo se "flup" a já věděl, že už můžu do koupelny, že to stihnu, než otec nabije.

V jednom rozhovoru jsem kdysi řekl, že jsem měl dětství jako v Náhorním Karabachu a tahle historka si začala žít vlastním životem, až se jeden novinář zeptal: "Po vás prý otec střílel?"

Co říkala maminka na tatínkovy domácí tréninky?

Naši se dokonce seznámili na střelnici. Táta byl trenér a mamka tam šla, že by střelbu měla jako koníčka. Prý zavřela oči, zmáčkla spoušť a hned trefila desítku, a tak si jí táta všiml. Naši budou mít v roce 2026 zlatou svatbu. Jako zastupitel města mám zplnomocnění oddávat, a protože v tom roce ještě v zastupitelstvu budu, mohu to být já, před kým rodiče obnoví svůj manželský slib.

Co váš projekt Tři tygři? Tygři trochu spí, protože Albert Čuba má hodně starostí právě okolo Divadla Mír, které zakládal a vede, Štěpán Kozub teď založil projekt BUMBUM Comedy club a do toho má spoustu další práce, Robin Ferro točí seriály... I já mám práce dost, s režisérem Tomášem Svobodou připravujeme film, adaptaci jeho divadelní hry Srnky. Začátkem července má premiéru Večer tříkrálový a v Divadle Mír bychom měli začít zkoušet hru Božka Slezáčka Narozneniny, kterou bude režisovat Jan Hřebejk.

Loni jsem točil s Tomášem Magnuskem první část dvoudílného televizního filmu na základě skutečné události, kdy si jeden taxikář zachránil život střelbou z nelegálně držené zbraně. Budeme natáčet pokračování. Na to všechno se těším. A Tygři? Slíbili jsme si, že budeme každý měsíc příští sezonu vystupovat právě v BUMBUM Comedy clubu.

Ocitl jste se někdy v pracovním vakuu?

Vakuum je pro herce strašně nebezpečné. V ten moment zjišťuju, jak lenivý jsem. Když se rozležím, můžu ležet třeba celý den. V mém věku je to tuplem nebezpečné, my už se musíme hýbat, abychom žili.

Vážíte svůj čas, anebo jím dokážete i plýtvat?

Plýtvat časem umím velmi dobře. Prošvihl jsem odrůstání svých dvou starších dětí, se třetím, dvanáctiletou dcerkou Sárrou, bych chtěl být častěji a víc se jí věnovat. Tak tohle je můj závazek. I proto jsem potřeboval změnit pracovní působíště. V Divadle Mír je jiná atmosféra, zároveň jiná odpovědnost. V soukromém divadle se neúspěch neodpouští, za něj se tvrdě platí, přesněji řečeno, to se pak fakticky nevyplatí. Další viditelná změna: v souboru **NDM** jsem byl dlouho nejmladší a tady jsem nejstarším členem.

Řeší i herec muž svůj věk?

Když jsem dostal první roli dědečka, tak jsem se zarazil a řekl si: "Už?!" Je ale pravda, když se mí dospělí synové Vlastimil nebo Matyáš "urvou", tak jím budu, ani nemrknou.

Praha nabízí hercům víc příležitostí. Uvažoval jste někdy o takové změně?

Člověk musí mít odvalu opustit to své místo a začínat od nuly. Se mnou před lety komunikovaly různé produkce, režiséři, ale já jsem tu odvalu nenašel. Obdivuji všechny, kteří ji našli. A teď? Málo herců v mém věku odchází do Prahy. Mně se právě líbí, že to, co nám tu chybělo, už máme. Díky tomu, jak je Albert Čuba podnikavý, vzniklo Divadlo Mír, a my jsme do toho jeho pomyslného vlaku s radostí naskočili.

Natočili jsme ryze ostravský film, připravujeme další, jsou tu Letní shakespearovské slavnosti... V Praze mám spoustu hereckých přátel, rád si s nimi zahraju, když se objeví příležitost, tedy nabídka. Ale díky tomu, co všechno děláme v Ostravě, nemusím pošilhávat po práci v Praze takzvaně za každou cenu. V tom jsem svobodný, a to považuju za velké štěstí. * Alida Horváthová

3x o Vladimírovi * Narodil se 23. března 1977 v Ostravě. Bezmála třicet let byl v angažmá v **Národním divadle moravskoslezském**. Za roli v inscenaci M Můj boj (Mein Kampf) získal Cenu Českého divadla 2006. Od vzniku Divadla Mír patří k jádru jeho souboru. Je členem populárního komediálního seskupení Tři tygři. * Objevil se např. ve filmech Ostravak Ostravski, Princezna nap zakletá v čase, Tři tygři ve filmu: JACKPOT (též spoluscenárista), Terežín: Láska za zdí nebo Tajemství staré bambitky 2. * Hrál v seriálech Pečený sněhulák, Skoro na mizině. Byl součástí televizních projektů historické reality show Dovolena v protektorátu rátu a Dovolena v ve století páry. Pro ČT Děčko se pak podílel na pořadu Čtení do o ouška anebo Malovaná čítanka.

Foto: Jan Lipovský, Petr Kiska

Jako Harp Harpagon v komedii med Lakomec na domovské scéně sc Divadla Mír.

Robin Ferro, Vladimír Polák a Albert Čuba v celovečerním snímku Tři tygři ve filmu: JACKPOT.

V inscenci Zkrocení zlé ženy. Letos Vladimír odehraje sedmáctou shakespearovskou roli.

Člověk musí mít odvahu opustit to své místo a začínat od nuly. Se mnou

Je ostravský patriot a ani nabídky, které kdysi z Prahy přicházely, **VLADIMÍRA POLÁKA** nezlákaly. „Dnes už máme v Ostravě všechno, co herec potřebuje,“ usmívá se.

Dlouhou řadu let strávil v angažmá Národního divadla moravskoslezského a pak už Vladimír Polák natrvalo přesídlil do Divadla Mír, které založil jeden z „tygrů“, Vladimírův kolega a kamarád Albert Čuba. Vladimíra Poláka čeká natáčení, zkoušení a také bude stát na jevišti coby Malvolio v Shakespearově komedii Večer tříkrálový. I díky němu se totiž Letní shakespearevské slavnosti odehrávají též na Slezskoostravském hradě.

Jak se stalo, že slavnosti si užívají i Ostraváci?

Povím vám ten krásný příběh. V roce 2001 mi volali právě z pro-

dukce Letních shakespearevských slavností, že jeden z herců nemůže. Měli jsme zrovna v divadle těsně před derniérou inscenace Zkročení zlé ženy, tak jestli bych tedy nezaskočil na dvě reprízy. Jenže my to hráli v překladu Jiřího Joska a tady na Pražském hradě se zkoušelo v překladu Martina Hilského. To přeučování bylo hodně náročné. Měl jsem jen jednu záskokovou zkoušku. Byl jsem tehdy u divadla tak osm let a já měla mě obrovská nervozita.

Jednou větou řečenou v pravou chvíli dvě sekundy před nástupem na první scénu začátku představení slovy: „Nebudeš na jevišti poprvé, tak jdi

na to,“ mi neuvěřitelně pomohl Ivan Řezáč, shodou okolností velký kamarád ostravského herce Tomáše Jírmana, který byl pro mě v dětství velkým hereckým vzorem.

Jak na vás prostory Hradu zapůsobily?

Na prostranství Nejvyššího purkrabství jsem tehdy poprvé zažil tu úžasnou atmosféru. Scén, které zvaly diváky pod širé nebe, nebylo u nás tenkrát mnoho. A mě napadlo: Vždyť máme u nás Slezskoostravský hrad! Proč nepřivést Shakespeara sem? A tak jsme s Petrem Sýkorou a Andrejem Harmečkem po domluvě s Prahou založili společnost a vznikly Letní shakespearevské slavnosti v Ostravě. Hluboce se skláním před našimi překladateli, zejména před Martinem Hilským. Myslím, že každá herecká generace má své překladaatele. Když jsem si povídal se Standou Šárským, ostravským bardem, tak ten zase nedá dopustit na Erika Adolfa Saudka.

Překladatel Saudek zemřel začátkem 60. let, vy ale máte to štěstí setkávat se se „svým“ překladatelem.

Martin Hilský má velmi rád divadlo a říká: „Já dělám jen ty překlady, ale Shakespeare rozkvétá až na jevišti.“ S obrovskou pokorou jezdí kamkoli po České republice

a dělá hercům přednášky, povídá si s režiséry. A nezdá se přijít třeba do knihovny, kde sedí babičky anebo mladí lidé, kteří znají třeba jen příběh Romea a Julie, a dokáže je strhnout svým vyprávěním. Martin Hilský není typ toho akademika, který suše přednáší, ale dokáže zaujmout.

Jednou mě Martin dokonce pozval k sobě na chatu. Povíдали jsme si o Shakespearovi a já měl až klukovskou radost, že jsem si ho jako by ukradl jen pro sebe. Jsem nesmírně vděčný osudu za taková setkání a troufám si říci i přátelství.

Mě jako herce provází Shakespeare celou mou divadelní kariérou.

Těch let u divadla je třicet.

Byl jsem ve druhém ročníku konzervatoře, když jsem začal hrát v Národním divadle moravskoslezském, tedy to byla moje první práce. A tak říkám s jistotou nadsázkou, že já a můj pradědeček jsme začali pracovat už v šestnácti. Praděda jako havíř v dole, já na jevišti. Obojí je prašné prostředí. On zemřel v padesáti letech na zaprášené plíce, já už taky mám astma, ale snad vydržím déle.

Hodně herců do Ostravy přichází, ale já jsem se tu narodil, můj předeek tu kopal uhlí, jsem ryzí Ostravák. Havířinu mám v krvi, patří k mým kořenům. Když jsme

3x o Vladimírovi

- Narodil se 23. března 1977 v Ostravě. Bezmála třicet let byl v angažmá v Národním divadle moravskoslezském. Za roli v inscenaci Můj boj (Mein Kampf) získal Cenu Českého divadla 2006. Od vzniku Divadla Mír patří k jádru jeho souboru. Je členem populárního komediálního seskupení Tři tygři.
- Objevil se např. ve filmech Ostravak Ostravski, Princezna zakletá v čase, Tři tygři ve filmu: JACKPOT (též spoluscenárista), Tereziín: Láska za zdi nebo Tajemství staré bambitky 2.
- Hrál v seriálech Pečený sněhulák, Skoro na mizině. Byl součástí televizních projektů historické reality show Dovolená v protektorátu a Dovolená ve století páry. Pro ČT Děčko se pak podílel na pořadu Čtení do ouška anebo Malovaná čítanka.

před lety komunikovaly různé produkce a režiséři, ale já jsem tu odvahu nenašel.

mám v krvi

točili film Ostravak Ostravski, tak jsme se se štábem ocitli na Landeku, nejstarší ostravské šachtě, dnes je to hornické muzeum. Stačí, když si to

◀ Jako Harpagon v komedii Lakomec na domovské scéně Divadla Mír.

muzeum člověk projde, pochopí, jak těžká dřina to byla a že ve vzduchu stále viselo smrtelné nebezpečí.

Když jsem šel poprvé tou dlouhou štolou, tak jsem si představoval, jaké to asi bylo pro člověka, kterého v padesátých letech coby „nepřítele režimu“ komunisti vyrvali od psacího stolu, od školní katedry, z bohémského anebo z vědeckého života a vsadili do tohoto prostředí. S úmyslem ho pokorit a možná i zabít. Představoval jsem si, jak to pro ty lidi muselo být strašné.

U vás v rodině žádný herec nebyl, vidíte?

Máte pravdu, u nás v rodině sice herce nemáme, ale jeden významný ostravský herec, Jan Filip, byl náš soused. S jeho dcerou Katkou jsem vyrůstal, chodili jsme spolu do školky, a tu a tam nás Honza brával do divadla na generálky.

Třeba i on má podíl na tom, že vás divadlo lapilo.

Je to možné. Ale je pravda, že moje babička byla ochotnice, i odtud možná pramení moje vášně pro divadlo. To bylo pak umocněno dětským dramatickým souborem Divadlo.

Váš tatínek byl policejní ostřelovač a trénoval i doma.

Bydleli jsme v bytě, kterým se táhla dlouhá chodba, tu lemovaly dveře do pokojů, a futra se jako by opticky překrývala. Ta chodba měřila přesně deset metrů, což je disciplína vzduchovky, tam můj otec trénoval. Třeňoval se do takového malého terčíku. Mně to jako dítěti přišlo normální. Ozvalo se „flup“ a já věděl, že už můžu do koupelny, že to stihnu, než otec nabije. V jednom rozhovoru jsem kdysi řekl, že jsem měl dětství jako

v Náhorním Karabachu a tahle historka si začala žít vlastním životem, až se jeden novinář zeptal: „Po vás prý otec střílel?“

Co říkala maminka na tatínkovy domácí tréninky?

Naši se dokonce seznámili na střelnici. Táta byl trenér a mamka tam šla, že by střelbu měla jako koníčka. Prý zavřela oči, zmáčkla spoušť a hned trefila desítku, a tak si jí táta všiml. Naši budou mít v roce 2026 zlatou svatbu. Jako zastupitel města mám zplnomocnění oddávat, a protože v tom roce ještě v zastupitelstvu budu, mohu to být já, před kým rodiče obnoví svůj manželský slib.

Co váš projekt Tři tygři?

Tygři trochu spí, protože Albert Čuba má hodně starostí právě okolo Divadla Mír, které zakládal a vede, Štěpán Kozub teď založil projekt BUMBUM Comedy club a do toho má spoustu další práce, Robin Ferro točí seriály... I já mám práce dost, s režisérem Tomášem Svobodou připravujeme film, adaptaci jeho divadelní hry Srnky. Začátkem července má premiéru Večer třikrátlový a v Divadle Mír bychom měli začít zkoušet hru Božka Slezáčka Narozeniny, kterou bude režírovat Jan Hřebejk. Loni jsem točil s Tomášem Magnuskem první část dvoudílného televizního filmu na základě skutečné události,

kdy si jeden taxikář zachránil život střelbou z nelegálně držené zbraně. Budeme natáčet pokračování. Na to všechno se těším. A Tygři? Slíbili jsme si, že budeme každý měsíc příští sezonu vystupovat právě v BUMBUM Comedy clubu.

Ocitl jste se někdy v pracovním vakuu?

Vakuum je pro herce strašně nebezpečné. V ten moment zjišťuju, jak lenivý jsem. Když se rozležím, můžu ležet třeba celý den. V mém věku je to tuplem nebezpečné, my už se musíme hýbat, abychom žili.

Vážíte svůj čas, anebo jím dokážete i plýtvat?

Plýtvat časem umím velmi dobře. Prošvihl jsem odrůstání svých dvou starších dětí, se třetím, dvanáctiletou dcerkou Sárrou, bych chtěl být častěji a víc se jí věnovat. Tak tohle je můj závazek. I proto jsem potřeboval změnit pracovní působení. V Divadle Mír je jiná atmosféra, zároveň jiná odpovědnost. V soukromém divadle se neúspěch neodpouští, za něj se tvrdě platí, přesněji řečeno, to se pak fakticky nevyplatí. Další viditelná změna: v souboru NDM jsem byl dlouho nejmladší a tady jsem nejstarším členem.

▲ Robin Ferro, Vladimír Polák a Albert Čuba v celovečerním snímku Tři tygři ve filmu: JACKPOT.

▼ V inscenaci Zkrocení zlé ženy. Letos Vladimír odehraje sedmáctou shakespearovskou roli.

Řeší i herec muž svůj věk?

Když jsem dostal první roli dědečka, tak jsem se zarazil a řekl si: „Už?!“ Je ale pravda, když se mí dospělí synové Vlastimil nebo Matyáš „urvou“, tak jím budu, ani nemrknou.

Praha nabízí hercům víc příležitostí. Uvažoval jste někdy o takové změně?

Člověk musí mít odvahu opustit to své místo a začínat od nuly. Se mnou před lety komunikovaly různé produkce, režiséři, ale já jsem tu odvahu nenašel. Obdivuji všechny, kteří ji našli. A teď? Málo herců v mém věku odchází do Prahy. Mně se právě líbí, že to, co nám tu chybělo, už máme. Díky tomu, jak je Albert Čuba podnikavý, vzniklo Divadlo Mír, a my jsme do toho jeho pomyslného vlaku s radostí naskočili. Natočili jsme ryze ostravský film, připravujeme další, jsou tu Letní shakespearovské slavnosti... V Praze mám spoustu hereckých přátel, rád si s nimi zahraju, když se objeví příležitost, tedy nabídka. Ale díky tomu, co všechno děláme v Ostravě, nemusím pošilhávat po práci v Praze takzvané za každou cenu. V tom jsem svobodný, a to považuju za velké štěstí. ■

Alida Horváthová

Foto: Jan Lipovský, Petr Klíška

« zpět na začátek